

ΣΟΣ!ΜΕ ΒΙΑΣΕ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ!

“Η εγκαλούσα είμαι εκπαιδευτικός, φιλόλογος και μουσικός, στην Π... Θεσσαλίας, ενώ ο σύζυγός μου είναι αξιωματικός του Στρατού. Με τον εγκαλούμενο... Διευθυντή ... Θεσσαλίας εργαζόμαστε στην ίδια υπηρεσία, είναι ο προϊστάμενός μας και έχουμε καλές σχέσεις με εκείνον όλοι οι συνάδελφοι. Αρκετές φορές μάλιστα αρκετοί συνάδελφοι, ανάλογα με το ποιοι κάθε φορά μπορούσαν, βγαίναμε έξω ή, όταν έπρεπε, πηγαίναμε υπηρεσιακά ταξίδια μαζί του. Γενικά, η εικόνα μας για εκείνον ήταν εικόνα εκτίμησης στο πρόσωπό του ως προϊστάμενό μας και τον θεωρούσαμε άνθρωπο φιλικό και πάντως ακίνδυνο για εμάς. Ήμασταν όλοι ανυποψίαστοι έναντι του και γι’ αυτό, όταν μπορούσαμε, δεν αρνούμασταν τις προσκλήσεις του για κάποιες εξόδους για φαγητό, καφέ ή τσίπουρο...”

Στην συνέχεια στην πολυσέλιδη μήνυση παρατίθενται τα καταγγελλόμενα ως πραγματικά γεγονότα, τα λόγια, ο βιασμός με τις καταγγελλόμενες ως ακριβείς κινήσεις και τα λόγια που τον συνόδευσαν. Προφανείς οι λόγοι για τους οποίους δεν τα δημοσιεύουμε, έστω και με τις περικοπές των ονομάτων. Αλλά ΜΜΕ θα τα δημοσιεύσουν και μπορείτε να τα διαβάσετε εκεί όσοι θέλετε αν και όταν... Στο τέλος η καθηγήτρια περιγράφει το πως μάζεψε τα “κομμάτια” της και προσπάθησε να συνεχίσει την πορεία της στη ζωή. Την ατομική, οικογενειακή επαγγελματική... Με συγκλονιστικό τρόπο περιγράφει την κατάρρευσή της... Αυτά δηλαδή που βιώνουν χιλιάδες γυναίκες θύματα βιασμών στην Ελλάδα και ελάχιστα φτάνουν στη Δικαιοσύνη και στη δημοσίευση, η οποία είναι η ψυχή της Δικαιοσύνης... Διαβάστε τα και κοιτάξτε γύρω σας. Κάποια γυναίκα εκεί κοντά σας μπορεί να τα έχει ήδη βιώσει...

ΒΙΑΣΜΟΣ-ΣΟΚ

“...Εγώ πλέον ήμουν σε κατάσταση σοκ. Συνέχιζα να αντιστέκομαι και του έλεγα διαρκώς και κάθετα πως δεν θέλω, πως υπερβαίνει τα εσκαμμένα, πως είναι προϊστάμενός μου και πως θέλω να σταματήσει. Του επανέλαβα επίσης, κλαίγοντας, πως, αν σταματήσει στο σημείο εκείνο, θα θεωρήσω το συμβάν λήξαν. Παρά τα παρακάλια και την αντίστασή μου με ανάγκασε με τη χρήση βίας και χρησιμοποιώντας και τα δυο του χέρια να ακουμπήσω το π..ς του με το χέρι μου. Όμως το χέρι μου είχα προλάβει να το σφίξω σε γροθιά και εκείνος το πίεζε πάνω στο π..ς του, έστω και έτσι. Κατάφερα να τραβήξω το χέρι μου και έντρομη προσπάθησα να ανοίξω την πόρτα, όμως ήταν κλειδωμένη. Του επανέλαβα κλαίγοντας πως δε θέλω να σπάσουμε το επαγγελματικό πλαίσιο και πως, αν είχα αντιληφθεί πως με βλέπει διαφορετικά, δε θα πήγαινα. Τον παρακαλούσα να με αφήσει. Αυτός επαναλάμβανε συνεχώς να μην είμαι μπουμπούνας. Μου είπε πως στη δουλειά δε θα φανεί κάτι, πως ξέρει να τηρεί τα προσχήματα και να σέβεται την ιδιότητά του την ώρα εργασίας. Μου ζητούσε επίμονα να... .. Εγώ όλη αυτή την ώρα προσπαθούσα να τον απωθήσω έχοντας τα χέρια σφιγμένα σε γροθιές στο ύψος του στήθους και των γεννητικών μου οργάνων, προσπαθώντας να αποκρούσω τις επιθέσεις του. Είχα στραμμένο το κεφάλι μου προς τα έξω και το μόνο που ευχόμουν ήταν να τελειώσει γρήγορα ο επιάλτης. Παρηγοριόμουν ότι δεν τον είδα ποτέ γυμνό, ούτε όταν τελείωσε. Είχα είτε τα μάτια κλειστά, όταν με τραβούσε προς το μέρος του, είτε κοιτούσα κάτω ή έξω, τις στιγμές που ήμουν στραμμένη προς την πόρτα του

αυτοκινήτου.

Όταν τελείωσε ο βιασμός μου έμεινα αποσβολωμένη. Ήμουν σοκαρισμένη, και αναρωτιόμουν τι είχε μόλις συμβεί. Δεν μπορούσα να συνειδητοποιήσω όλα όσα είχαν προηγηθεί, ούτε να πιστέψω πώς συνέβη κάτι τέτοιο σε μένα. Ντρεπόμουν για ό,τι είχε συμβεί και πάνω από όλα ντρεπόμουν εμένα. Ούτε καν να παρηγορηθώ θεωρώντας τον εαυτό μου «τυχερό» μέσα στον ζόφο αυτόν γιατί τον πρόλαβε το τυχαίο γεγονός της εκσπερμάτωσής του πριν καταφέρει να διεισδύσει... Δεν μπορούσα να διανοηθώ πώς ένας άνθρωπος που παρουσιαζόταν στο γραφείο σε όλους σαν περίπου πατέρας μας μπορούσε να υπακούει στα κατώτερα ένστικτά του και να με βιάσει με τέτοιο τρόπο. Και τα έβαζα και με τον εαυτό μου. Σκεφτόμουν σε ποιο σημείο της επίθεσης δεν αντέδρασα σωστά και δεν κατάφερα να τον κάνω να σταματήσει. Έφταιγα εγώ; Ήθελα να τηλεφωνήσω στο σύζυγό μου, στους γονείς μου! Ήθελα να έρθουν να με πάρουν, αλλά ντρεπόμουν, ντρεπόμουν πολύ! Δεν ήξερα τι να τους πω.... Να τους πάρω τηλέφωνο, να τους πω, τι; Σκεφτόμουν πόσο χαζή ήμουν που δεν κατάλαβα τις προθέσεις του. Πίστευα πως εκτιμούσαμε ο ένας τον άλλο.... Πόσο χαζή! Ταυτόχρονα, φοβόμουν. Ήταν ερημιά, δεν υπήρχαν φώτα ούτε καν σε παρακείμενες εξοχικές κατοικίες και διαμερίσματα, και δεν ήξερα πως έπρεπε να αντιδράσω. Και, το κυριότερο, φοβόμουν μην επαναληφθεί κάτι παρόμοιο ή συμβούν χειρότερα. Ήθελα να φωνάξω, αλλά δεν έβγαине η φωνή μου. Ήθελα να φωνάξω «τι έκανες;» Να τον βρίσω. Να του πω πως με αηδιάζει και πως τον σιχαίνομαι. Πως δε θέλω ούτε να τον ξαναδώ, ούτε να ακούσω τη φωνή του. Αλλά δεν μπορούσα. Το μόνο που έκανα ήταν να κάθομαι αποσβολωμένη, αμίλητη, ακίνητη, στο αυτοκίνητο, όπως ακριβώς με είχε αφήσει, και το μόνο που ήθελα και ευχόμουν ήταν να γυρίσω σπίτι. Ένωθα τόσο ντροπιασμένη όσο και βρώμικη.

10. Όσο έκανα αυτές τις σκέψεις ο ίδιος είχε βγει έξω από το αυτοκίνητο και σκουπιζόταν. Μόλις ντύθηκε, μου ζήτησε να βγω κι εγώ έξω από το αυτοκίνητο, γιατί χρειαζόταν λίγη ώρα να πάρει αέρα από τις καύλες και είχε έξω ωραίο αεράκι. Πλέον ούτε το κρύο σκέφτηκα ούτε τίποτα. Ψέλλισα «τι έγινε τώρα;» «Γιατί έγινε;». Εκείνος μου απάντησε κυνικά «Σιγά, τι κάνεις, έτσι; Δε γαμηθήκαμε κιόλας! Εξάλλου είπες πως θα θεωρήσουμε πως δεν έγινε τίποτα και έτσι θα γίνει». Ήθελα να του φωνάξω πως θα θεωρούσαμε πως δεν είχε γίνει τίποτα, αν σταματούσε, αλλά πάλι, επειδή φοβόμουν, δε μίλησα. Σκεφτόμουν συνεχώς πώς να αντιδράσω, πώς μπορώ να φύγω, αλλά επειδή δεν έβρισκα απαντήσεις σαν υπνωτισμένη, σα να ήταν μία άλλη, σκούπισα αμήχανα το φόρεμά μου, γιατί είχε εκσπερματώσει επάνω μου, και βγήκα έξω από το αυτοκίνητο. Αισθανόμουν πως δεν είχα άλλη επιλογή.

11. Έκανα μηχανικά ό,τι μου είπε. Τον ακολούθησα. Εκείνος στεκόταν όρθιος και μου μιλούσε για άσχετα θέματα, τα οποία ούτε καν θυμάμαι, σα να μην είχε συμβεί τίποτα. Εγώ καθόμουν σε απόσταση κάτω στην άμμο κουλουριασμένη. Ήθελα να κάνω εμετό και θυμάμαι πως του απαντούσα σε ό,τι με ρωτούσε. Λίγο μετά μου πρότεινε να φύγουμε, γιατί είναι και κάποιος ηλικίας και φοβόταν την υγρασία. Εξάλλου είχε περάσει η ώρα. Μπαίνοντας στο αυτοκίνητο και παίρνοντας τα ποτά για να τα πετάξει είδε και σχολίασε πως είχα πιει ελάχιστο από το δικό μου και πως τον άφησα να πιει το δικό του μόνος του. Ζήτησα να το κρατήσω με την πρόφαση πως θα το έπινα κατά την επιστροφή, γιατί ήθελα να κρατάω κάτι στα χέρια μου. Από φόβο; Μπορεί και από αμηχανία. Δεν ξέρω.

Στο δρόμο της επιστροφής δε μιλούσα καθόλου. Ήθελα να κάνω εμετό και είπα ψέματα για να μην αναγκάζομαι να του μιλάω πως ήπια το ποτό κατά τη διαδρομή και πως με είχε ζαλίσει, Αφού με ρώτησε εάν θέλω να σταματήσει, σχολίασε πως είναι και gentleman, επειδή ήξερε από προγενέστερη συζήτησή μας στο παρελθόν πως λόγω του ότι δεν πίνω συχνά και πως ζαλίζομαι εύκολα, εκείνος δεν εκμεταλλεύτηκε αυτή την πληροφορία και έκανε ό,τι έκανε πριν ζαλιστώ. Ήθελα να τον φτύσω, αλλά και πάλι δεν αντέδρασα.

Στο δρόμο μας σταμάτησε και η αστυνομία για έλεγχο. Σκέφτηκα να πω κάτι. Αλλά φοβήθηκα. Τι θα μπορούσα να πω; Τι έκανα εκεί μαζί του; Το μόνο που αναρωτήθηκα δυνατά ήταν «Τι κάνουν στην ερημιά και δεν είναι στον Αγιοκαμπο, που πάλι ερημιά είναι αλλά όχι τόσο;». Οι αστυνομικοί το άκουσαν, απάντησαν ότι διέρχονται αυτοκίνητα λόγω βραδινής εξόδου από και προς την Αγιά. Ο φόβος με είχε κυριεύσει, ήθελα να κάνω εμετό και ένιωθα παραλυμένη. Το μόνο που ήθελα ήταν να γυρίσω στο σπίτι μου. Στο υπόλοιπο της διαδρομής εξακολουθούσα να είμαι αμίλητη. Ήμουν διαρκώς στραμμένη προς το παράθυρο και κοιτούσα έξω. Την κουβέντα μονοπωλούσε ο εγκαλούμενος, μιλώντας ξανά ως διευθυντής μου. Με παρότρυνε να μην είμαι μπουμπούνας και με ρώτησε αν μου αρέσει καθόλου. Του απάντησα αρνητικά και του είπα πως δεν προτίθεμαι να συνάψω οποιαδήποτε σχέση μαζί του. Του ανέφερα, επίσης, για μία ακόμη φορά ότι έχω πολύ καλή σχέση με τον άντρα μου και πως δεν τον έχω απατήσει ποτέ. Μου απάντησε πως, όσο και αν θέλουμε να καταπιέζουμε κάποια συναισθήματα, κάποια στιγμή αυτά, αργά ή γρήγορα, ευκαιρίας δοθείσης, θα εκδηλωθούν, εφόσον υπάρχει έλξη. Του φώναξα «Μα δεν υπάρχει έλξη!». Εκείνος παροτρύνοντάς με να ακολουθήσω το παράδειγμα άλλων του σχέσεων, επανέλαβε να μην είμαι μπουμπούνας. Είπε πως δεν είχε φίλες ποτέ ωραίες γυναίκες και τόνισε πως ξέρει να σέβεται το επαγγελματικό πλαίσιο και να μην κάνει διακρίσεις υπέρ των γυναικών με τις οποίες σχετίζεται. Μου ανέφερε μάλιστα και συγκεκριμένο παράδειγμα. Για του λόγου το αληθές πρόσθεσε πως μέχρι εκείνο το βράδυ, ακόμη και όταν βρισκόμασταν μόνοι μας εκτός Λαρίσης λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων, δεν έδειξε, ούτε έκανε την παραμικρή κίνηση, γιατί ήταν ώρα εργασίας. Συνέχισε λέγοντας πως ανάλογα με το πλαίσιο, οικογενειακό, επαγγελματικό κ.λπ. όλοι μας παίζουμε ρόλους. Το ρόλο του Διευθυντή, το ρόλο της υπαλλήλου, το ρόλο του συζύγου, το ρόλο του φίλου, ανάλογα με το ποιον συναλλασσόμαστε. Και ανάλογα και με την ώρα. Σχολίασε μάλιστα πως η ενασχόλησή του με την υποκριτική τέχνη τον βοήθησε να ανταποκριθεί στους εκάστοτε ρόλους. Οι μόνες στιγμές στις οποίες ο ίδιος είναι ο αληθινός του εαυτός είναι οι στιγμές σαν αυτές που προηγήθηκαν, σαν τις στιγμές που ήμασταν μαζί. «Μόνο σε τέτοιες στιγμές είμαι εγώ..» είπε χαρακτηριστικά.

13. Επιτέλους φτάσαμε . Μου έδειξε το σπίτι του. Δεν έδωσα σημασία. Σχολίασε πως επέστρεψε ο γιος του. Δεν του απάντησα ούτε σ' αυτό. Σταμάτησε στο σημείο, όπου είχα παρκάρει. Κατέβηκα χωρίς να τον κοιτάξω. Μου είπε πως θα έκανε προσπάθεια να με φιλήσει, αλλά ξέρει πως δε θα μου αρέσει. Βίωσε κάτι το οποίο δε θα ήθελε να βιώσει, αλλά έχει πάρει το μήνυμά μου. Αφού επανέλαβε πως θεωρούμε το συμβάν λήξαν, με καληνύχτισε κι έφυγε.

14. Μπήκα στο αυτοκίνητό μου και μονολογούσα συνεχώς «Τι έγινε τώρα;». Δεν μπορούσα ακόμη να συνειδητοποιήσω τι είχε μόλις συμβεί.

Ήμουν σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Ήνιωθα ερείπιο. Σωματικά και ψυχικά. Οδήγησα με το ζόρι.

Όταν μπήκα στο σπίτι μου, ο σύζυγός μου δεν κοιμόταν. Με είδε πολύ παραγμένη και με ρώτησε τι συμβαίνει. Του είπα πως θέλω να κάνω εμετό, όπως κι έκανα, πως θα του μιλήσω σε λίγο και πως θέλω πρώτα να κάνω μπάνιο.

Μπήκα στο μπάνιο. Έβγαλα τα ρούχα μου με αηδία και άρχισα να πλένομαι σα να ήθελα να καθαρίσω τη βρωμιά από επάνω μου. Ωστόσο, ενώ πάντα μου άρεσε το νερό και κατά διαστήματα στο παρελθόν ήνιωθα πως με ξεκουράζει και πως παίρνει τις έγνοιες και τις όποιες σκέψεις μου, αυτή τη φορά δε με καθάριζε, ούτε σωματικά, ούτε ψυχικά.

Βγαίνοντας, ο σύζυγός μου με ξαναρώτησε τι συμβαίνει. Του είπα ειρωνευόμενη τον εαυτό μου πως τα κατάφερα πάλι και πως για ακόμη μία φορά αποδείχτηκα ευκολόπιστη και χαζή. Μου είπε πως δεν καταλαβαίνει τι εννοώ και επέμενε να μάθει τι συνέβη. Ξάπλωσα και του απάντησα χωρίς να τον κοιτάω πως δεν μπορώ να του μιλήσω εκείνη τη στιγμή, πως εξακολουθώ να θέλω να κάνω εμετό, πως θέλω να ηρεμήσω και πως θα τα συζητήσουμε την επόμενη ημέρα. Του είπα κλαίγοντας πως τα πράγματα δε γίνονται χειρότερα και για να καταλάβει περί τίνος πρόκειται, του είπα ένα μόνο: «Ο Διευθυντής κατέβασε το παντελόνι του και εκσπερμάτωσε», αποφεύγοντας να δώσω περαιτέρω λεπτομέρειες, παρά την επιμονή του. Δεν τον άφησα να με αγκαλιάσει και του ζήτησα να με αφήσει.

15. Το σαββατοκύριακο που ακολούθησε ήμουν ιδιαίτερα παραγμένη. Ο σύζυγός μου επέμενε να μάθει, αλλά του έλεγα διαρκώς πως δε θέλω να το συζητήσω και να το σεβαστεί. Βρισκόμουν σε σύγχυση, ήμουν διαρκώς βουρκωμένη και δεν ήθελα να μιλάω για το γεγονός. Κάποια στιγμή της ημέρας σε τηλεφωνική επικοινωνία για επιβεβαίωση κοινής προγραμματισμένης οικογενειακής εξόδου με φίλους με τον οικογενειακό μας φίλο ..., εκείνος με ρώτησε πώς πέρασα το προηγούμενο βράδυ και απέφυγα να απαντήσω λέγοντας πως δε θέλω να το συζητήσω.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας είχαμε κανονίσει πρόγραμμα αποκατάστασης λόγω των μυοσκελετικών προβλημάτων. Πήγα μόνη μου και αργότερα θα ερχόταν και ο σύζυγός μου. Όταν μπήκα στο χώρο του γυμναστηρίου, κάθησα κατευθείαν κάτω στο πάτωμα πάνω στον τάπητα με τα πόδια μαζεμένα προς το στήθος μου και τα χέρια μου γύρω από αυτά, δεν τον κοιτούσα και είχα το βλέμμα μου διαρκώς στραμμένο προς τα κάτω. Ο γυμναστής μου κατάλαβε πως μου συμβαίνει κάτι σοβαρό και πριν ξεκινήσουμε το πρόγραμμα με ρώτησε τί έχω. Υψώνοντας τον τόνο της φωνής μου τον ρώτησα αν καταλαβαίνει τι σημαίνει η φράση πως δε θέλω να το συζητήσω κι εκείνος τότε με συμβούλεψε πως θα ήταν καλό να προσπαθήσω να μοιραστώ και να μην το κουβαλάω μέσα μου. Εγώ επέμενα πως δε θέλω να το συζητήσω και τότε μου είπε πως αυτός θα με ρωτάει κι εγώ θα του απαντάω μονολεκτικά με ένα ναι ή ένα όχι. Είχα ήδη αρχίσει να βουρκώνω και ο Γιώργος με ρώτησε αν μου την έπεσε το προηγούμενο βράδυ Δ/ντης. Έγνεψα καταφατικά. Στη συνέχεια με ρώτησε εάν προσπάθησε να με φιλήσει. Εγώ άρχισα να κλαίω περισσότερο, ήμουν σκυμμένη προς τα κάτω και δεν τον κοιτούσα. Επέμενε ρωτώντας αν προσπάθησε να με φιλήσει στο στόμα, αλλά δεν απάντησα. Μετά με ρώτησε αν με φίλησε στο λαιμό, και έγνεψα πάλι με το κεφάλι καταφατικά. Με ρώτησε τότε γιατί δεν αντιστάθηκα και του απάντησα πως πάγωσα και πως δεν μπορούσα. Την ερώτησή του πού έγινε αυτό του απάντησα «στο αυτοκίνητο». «Πέρασε στη μεριά σου;» με ρώτησε;

«Καθόμασταν πίσω», απάντησα. Ακολούθησαν ερωτήσεις, όπως «Γιατί δε φώναξες, γιατί δεν τον χτύπησες;» Σε όλες απαντούσα φωνάζοντας «ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ. Το καταλαβαίνεις; Είχα παγώσει!» Με ρώτησε γιατί δε φώναξα βοήθεια; Φώναξα και δεν ήταν κανείς εκεί! Ήταν ερημιά. Ούρλιαξα να με παρατήρει ήσυχη. Είχα ήδη εκνευριστεί από τις ερωτήσεις και τα συνεχόμενα «Γιατί». Ένιωθα να να έφταιγα εγώ για την έκβαση των γεγονότων. Σηκώθηκα να φύγω, άνοιξα την πόρτα φωνάζοντας «Σιγά μην το προκάλεσα κιόλας εγώ! Δε φτάνει που τελείωσε και πάνω μου! Εκείνη την ώρα εμφανίστηκε ο σύζυγός μου. Του είπα πως μιλάμε για το συμβάν και ξαναμπήκαμε στο χώρο του γυμναστηρίου. Με μάλωσαν γιατί δεν προέβλεψα τον κίνδυνο, αλλά επειδή ήμουν πολύ ταραγμένη, διακόπηκε η συζήτηση και αποχώρησα με το σύζυγό μου.

Κατά τη διάρκεια της εξόδου ο Γ. με ξαναρώτησε πως πέρασα το προηγούμενο βράδυ, αλλά πάλι απέφυγα να απαντήσω επαναλαμβάνοντας πως δε θέλω να το συζητήσω και πως θα τα πούμε άλλη φορά. Την Κυριακή δεν είχα κάποια επικοινωνία με τον Γ. .

16. Τη Δευτέρα 20-9-2021 το πρωί πήγα στην Υπηρεσία. Ήμουν όπως και τις προηγούμενες ημέρες εξίσου και ακόμη περισσότερο αναστατωμένη. Κατά τις 9:00 π.μ. προσήλθε στο χώρο και ο Διευθυντής. Είχε ένα επιτηδευμένο χαμόγελο και αισθάνθηκα πως με κοιτούσε έντονα διερευνητικά. Ταράχτηκα και προσπάθησα να αποφύγω κάθε βλεμματική επαφή. Παρά την αναστάτωση και το άγχος που αισθανόμουν, τον ακολούθησα διστακτικά για την πρωινή ενημέρωση. Από τη μια αισθανόμουν αηδία και ήθελα να τον αποφύγω, αλλά από την άλλη ένιωθα ανίκανη να αντιδράσω.

Παρά τις προσπάθειές μου η ψυχολογική μου κατάσταση έγινε αντιληπτή από τον Προϊστάμενο Προσωπικού, Ν.. ο οποίος με γνώριζε από πέρυσι, αλλά απέφυγα να συζητήσω, όταν με ρώτησε, ο,τιδήποτε μαζί του και προσποιήθηκα πως ήμουν αναστατωμένη λόγω υγείας του πατέρα μου. Δε με πίστεψε, αλλά σεβάστηκε πως δεν ήθελα να το συζητήσω.

Ένιωθα πως με είχε πιάσει ταχυπαλμία, είχα έντονη εφίδρωση και ήμουν ιδιαίτερα νευρική. Η νευρικότητα εντάθηκε περισσότερο, όταν κάποια στιγμή ο Διευθυντής απευθυνόμενος σε μένα είπε: «Μπορώ να πω κάτι για σένα; Είσαι το καλύτερο κορίτσι». Το σχόλιό του με αναστάτωσε ακόμη περισσότερο. Αισθανόμουν πως με χλεύαζε και πως σχολίαζε έμμεσα την εν γένει αντίδρασή μου, τόσο κατά τη διάρκεια, όσο και μετά το συμβάν. Προσπάθησα να μη δείξω κάτι στις συναδέλφους, γιατί δεν ήθελα να μου μιλάει κανείς και γενικότερα δεν ήθελα να δίνω εξηγήσεις για τη συναισθηματική μου κατάσταση.

Τη Δευτέρα το απόγευμα πήγα στο γυμναστήριο του Γ. για το προγραμματισμένο πρόγραμμα αποκατάστασης. Παρότι εγώ αρνιόμουν να συζητήσω ό,τι είχε συμβεί, ο Γιώργος αναγνώρισε το λάθος του και ζήτησε συγγνώμη για το αν αισθάνθηκα πως με κατηγορεί για ο,τιδήποτε. Με την ίδια μέθοδο που ακολούθησε το Σάββατο, αυτή των ερωτήσεων, του αποκάλυψα σιγά-σιγά αναλυτικά όλο το συμβάν. Στο άκουσμα των λεπτομερειών με παρότρυνε να το μοιραστώ με το Θ..., τον σύζυγό μου, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε παρά μόνο όσα εγώ είχα επιτρέψει. Με παρότρυνε να το πω και τους γονείς μου και περισσότερο με παρότρυνε να το καταγγείλω. Εγώ ήμουν αρνητική και του επαναλάμβανα πως ντρέπομαι πολύ. Τι θα πουν πρώτα οι δικοί μου άνθρωποι και μετά ο κόσμος; Κι εκείνος άλλωστε αρχικά το ίδιο έκανε: με βομβάρδισε με «Γιατί». Όμως, αν ήθελα να συμβεί το παραμικρό, θα συνέβαινε και δε θα το μάθαινε ποτέ κανείς. Και ακόμη περισσότερο, αν όντως το ήθελα, δε θα ανέφερα τίποτα στο Θ. το ίδιο μάλιστα βράδυ. Του φώναζα πως πήγα στη δουλειά και ήμουν υποχρεωμένη να

βλέπω και να ακούω τη φωνή του Διευθυντή. Του είπα πως φοβόμουν πολύ! Πως μιλούσα μαζί του και δεν τολμούσα να τον κοιτάξω στα μάτια. Πωσακόμη και τώρα δεν μπορώ να αντιδράσω και πως διατηρώ την ίδια ακριβώς στάση μ' εκείνη τη βραδιά. Την παθητική, γιατί δεν μπορώ να αντιδράσω αλλιώς. Ο Γιώργος τότε άρχισε να μου μιλά συνέχεια και να με παροτρύνει να μιλήσω στο Θ... και σε ειδικούς (δικηγόρο / ψυχολόγο), όπως και αργότερα έγινε... Την Τρίτη 21-9-2021 πήγα στην Υπηρεσία ακόμη περισσότερο συναισθηματικά φορτισμένη συγκριτικά με τις προηγούμενες ημέρες. Παρότι έμπαινα στο γραφείο του Διευθυντή όσο λιγότερο μπορούσα, αισθανόμουν πάρα πολύ πιεσμένη συναισθηματικά και δεν μπορούσα να το διαχειριστώ. Ένιωθα αηδία με τη σκέψη πως με είχε αγγίξει με τα βρωμόχερά του. Δεν ήθελα ούτε να τον βλέπω, ούτε να τον ακούω. Για το λόγο αυτό κατόπιν συζητήσεως με δικούς μου ανθρώπους είχα αποφασίσει να ζητήσω την άμεση απομάκρυνσή μου από τη θέση της γραμματέως. Η συναισθηματική μου κατάσταση έγινε πάλι αντιληπτή από τον Προϊστάμενό μου, ο οποίος με ρώτησε ακόμη μία φορά τι συμβαίνει. Εγώ τον ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον του, αλλά για ακόμη μία φορά απέφυγα να αναφέρω κάτι.

Με το που κάθισε στο γραφείο του διευθυντή, ο εγκαλούμενος έβαλε να παίζει δυνατά ένα ερωτικού περιεχομένου τραγούδι με τίτλο, όπως μας ενημέρωσε ο ίδιος αργότερα, «Ερωτικό Άσμα». Ενώ τον ενημέρωνα για υπηρεσιακά ζητήματα με διέκοψε και με ρώτησε εάν με αφήνει τόσο ασυγκίνητη το τραγούδι που ακουγόταν ώστε να μπορώ να μιλάω για υπηρεσιακά θέματα. Επειδή του απάντησα πως δε γνωρίζω το εν λόγω τραγούδι, ούτε τους στίχους, ζήτησε να περάσουμε και οι 3 γραμματείς για να μας επιμορφώσει στο συγκεκριμένο τραγούδι. Μας έβαλε να το ακούσουμε και στο τέλος ζήτησε τα σχόλιά μας. Οι συναδέλφισσες, που επίσης το πρωτοάκουγαν, το χαρακτήρισαν ερωτικό, ρομαντικό, και ρώτησαν για το στιχουργό και το συνθέτη. Ο Διευθυντής αποκάλυψε πως ...

...και λίγο αργότερα ήρθε στο χώρο της γραμματείας και απήγγειλε ένα ποίημα, ερωτικού περιεχομένου, επίσης, κοιτώντας εμένα. Προσπαθούσα να αποφύγω κάθε βλεμματική επαφή κοιτώντας προς τα κάτω. Όταν τελείωσε την απαγγελία και επέστρεψε στο γραφείο του, αισθανόμουν έντονη ταραχή. Αμέσως έστειλα το τραγούδι στον σύζυγό μου, ο οποίος έγινε έξαλλος. Κάποια στιγμή ο εγκαλούμενος με ρώτησε πώς μπορεί να βγει ραντεβού μαζί μου. Κατάλαβα τότε ότι δεν θα σταματήσει να με κυνηγάει και η κατάσταση έγινε ακόμη πιο αφόρητη για μένα. Τότε αποφάσισα ότι ήταν άμεση ανάγκη να φύγω από την υπηρεσία, από μία επίζηλη για κάθε συνάδελφο θέση που για μένα είχε γίνει εφιάλτης. Του το ζήτησα προφορικά την ίδια ημέρα. Όταν ζήτησα την μετακίνησή μου, ο Διευθυντής μου είπε πως τον πρόλαβα και πως ήθελε και ο ίδιος να με ρωτήσει εάν μπορούσα να συνεχίσω να βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση. Ωστόσο, δεν το εννοούσε πραγματικά, γιατί όταν επιβεβαίωσα πως θέλω να φύγω και μάλιστα την επόμενη κιόλας ημέρα, μου ζήτησε να το σκεφτώ, και μου έλεγε πως είμαστε ώριμοι άνθρωποι, πως ξέρουμε και μπορούμε να σεβαστούμε το επαγγελματικό πλαίσιο, πως μπορεί να είμαι αναστατωμένη, αλλά πρέπει να έχω υπόψη μου πως αλλιώς ήμουν εκείνο το βράδυ, αλλιώς τη Δευτέρα, αλλιώς την Τρίτη και αλλιώς θα είμαι σε ένα μήνα, πως πήρε το μήνυμα και δε θα με ξαναενοχλήσει, παρότι δε θα ήθελε να είναι έτσι τα πράγματα, και πως με την πάροδο του χρόνου θα αλλάζω συνεχώς και θα μπορέσω να το διαχειριστώ.

Μου πρότεινε μάλιστα να βγούμε για ένα καφέ ή ένα ποτό για να κουβεντιάσουμε άνετα εκτός Υπηρεσίας και με ρώτησε εάν υπάρχει περίπτωση να θέλω να φύγω επειδή τρέφω συναισθήματα για εκείνον τα οποία δε θέλω να εκδηλωθούν. Επειδή δεν μπορούσα να ακούω τέτοιες ανοησίες και

φαντασιώσεις του μυαλού του, του είπα πως σταματάμε τη συζήτηση εκεί, πως γνωρίζεις την πρόθεσή μου, να το σκεφτεί και πως θα συνεχίσουμε την επόμενη ημέρα.

Φανερά αναστατωμένη και απογοητευμένη από την απάντηση του Διευθυντή το απόγευμα της ίδιας ημέρας συμβουλευτήκα διηγόρο και συζήτησα για το συμβάν με δικούς μου ανθρώπους.18. Την Τετάρτη, κατόπιν συνεννόησης με διηγόρο και μην αντέχοντας άλλο την παραμονή μου στο συγκεκριμένο γραφείο, παρά το φόβο μου, ζήτησα για ακόμη μία φορά από το Διευθυντή την άμεση απομάκρυνσή μου λόγω της άσχημης ψυχολογικής μου κατάστασης. Εκείνος αρχικά αρνήθηκε, γιατί, όπως είπε χαρακτηριστικά, εάν με απομακρύνει, είναι σα να παραδέχεται πως κάτι έγινε. Εκτός αυτού, κατέχω μια τέτοια θέση που δε μου επιτρέπει να εναλλάσσονται νέα πρόσωπα και επιπρόσθετα δεν υπάρχει υπάλληλος που μπορεί να με αντικαταστήσει. Ως εκ τούτου για υπηρεσιακούς λόγους είναι αδύνατο να αντικατασταθώ. Μου υπενθύμισε μέρος της συζήτησης προηγούμενης ημέρας και ειδικότερα πως είμαστε ώριμοι άνθρωποι και πως μπορούμε να κανονίσουμε να βγούμε για καφέ ή ποτό και να συζητήσουμε. Χρησιμοποίησε για ακόμη μία φορά τη βία, τη βία της εξουσίας, το δίκαιο πυγμής. Παρά την έντονη ψυχολογική μου φόρτιση, του φώναξα πως αδυνατώ να παραμείνω σ' αυτή τη θέση, γιατί δεν το επιτρέπει ο ψυχισμός μου. Σ' αυτό το σημείο, επειδή ύψωσα τον τόνο της φωνής μου, μου έκανε νεύμα να μιλάω περισσότερο χαμηλόφωνα. Επανέλαβα πως δεν μπορώ πλέον να τον στηρίξω, πως θέλω να φύγω και να γνωρίζεις πως για ό,τι έγινε είναι γνώστης και ο σύζυγός μου, και πως η απομάκρυνσή μου είναι αίτημα και του συζύγου μου.

Στο άκουσμα αυτών ο Διευθυντής πάγωσε, άρχισε να αναφωνεί «Πω, Πω!» και να με ρωτάει τι έκανα. Με χαρακτήρισε άμυαλή, ανώριμη, ανεύθυνη και πως δεν περίμενε μία τέτοια στάση από μία μορφωμένη γυναίκα. Επαναλάμβανε πως τον εξέθεσα στο σύζυγό μου και αναρωτιόταν για το τι θα λέει στον περίγυρο. Προκειμένου να μην τον εκνευρίσω άλλο και να μου δώσει τη μετακίνηση που τόσο είχα ανάγκη, ώστε να μην τον βλέπω άλλο, του είπα πως δεν προτίθεμαι να τον καταγγείλω, ούτε εγώ, ούτε ο σύζυγός μου, και ότι απλά θέλω να απομακρυνθώ λόγω της πολύ άσχημης ψυχολογικής κατάστασης που μου προκάλεσε η αποτρόπαια πράξη του. Σε απάντηση ο εγκαλούμενος τόνισε με κυνισμό: «Αδιαφορώ για τον ψυχισμό σου και βάζω μηδέν σε όσα αισθάνεσαι μπροστά στο όνομά μου. Ο ψυχισμός σου είναι μηδέν για μένα! Ξέρεις τι μου έκανες;». Εξέφρασε το φόβο του για την αντίδραση του συζύγου μου Θ. και υπογράμμισε πως δεν θα κοιμάται με αυτό που έκανα μέχρι την τελευταία ημέρα που θα υπηρετεί στη θέση του ...

Διευθυντή. Ζήτησε να μάθει τι ακριβώς είπα στο σύζυγό μου και ζήτησε διαβεβαιώσεις για το πόσο σίγουρη είμαι πως δε μίλησε σε κάποιον φίλο του. Συνέχισε μάλιστα τον πόλεμο εξουσίας και νεύρων απέναντί μου, λέγοντας ότι με την εκ μέρους μου αποκάλυψη του συμβάντος στον σύζυγό μου το θύμα δεν είμαι εγώ, αλλά εκείνος. Σ' αυτό το σημείο άρχισε να φωνάζει και να απειλεί πως μπορεί να επισκεφθεί ο Θ. το γραφείο του και πως θα πάρει κι εκείνος την απάντησή του, πως παρότι παραδέχεται πως εξέφρασα την άρνησή μου να προχωρήσουμε και πως είχα μηδενική συμμετοχή, τώρα πλέον θα εξαπολύει κι εκείνος επιθέσεις, πως είμαι ελεύθερη να τα πω σε όλους και να δούμε ποιον θα πιστέψουν και ποιον θα χαρακτηρίσουν, πως πρόσβαλα τη γενετήσια ορμή του και αξιοπρέπεια φέρνοντας σ' αυτή την κατάσταση και έχοντας μηδενική συμμετοχή, πως με έριξαν δίπλα του αντίπαλοί του γνωρίζοντας το πάθος του για τις γυναίκες και πως θα ενδώσει, προκειμένου να τον απειλήσουν και να τον εκβιάσουν, και πως καταλαβαίνει πια τι εννοούσα με τη φράση «νόμιμες διαδικασίες» που χρησιμοποίησα λίγο πριν. Ανέφερε

πως όλες οι γυναίκες έχουν κάνει καραμέλα και κάνουν χρήση του κινήματος του «me too» για να «χτυπούν» ισχυρούς άντρες με εξουσία και να σταματήσω να προσβάλλω την ηθική του υπόσταση χαρακτηρίζοντας ανήθικη μία πράξη που θα έκανε ο καθένας. Του επανέλαβα πως παρά τα όσα λέει επιμένω στην απόφασή μου να φύγω από τη συγκεκριμένη θέση εξαιτίας των όσων έχουν προηγηθεί και της πολύ άσχημης ψυχολογικής μου κατάστασης, κατάσταση την οποία επιτείνει με τις απειλές και τις προσβολές του πως με χρησιμοποίησαν αντίπαλοί του.

Εκείνος με έμφαση επανέλαβε ότι γι' αυτόν είναι μηδέν ό,τι αισθάνομαι μπροστά στην ηθική βλάβη που υπέστη από την ανευθυνότητά μου να το αποκαλύψω στο σύζυγό μου. Στο σημείο αυτό με ρώτησε γιατί το είπα και μου ζητούσε σε περίπτωση που προτίθεμαι να προβώ σε καταγγελία, να μην προχωρήσω προτού ολοκληρώσει τη θητεία του ως ...Διευθυντής.

Ανέφερε, μάλιστα, πως εκείνη τη βραδιά ήθελε να μου πει να μην αποκαλύψουμε σε κανέναν ό,τι έγινε, αλλά το θεώρησε αυτονόητο. Επίσης, επεσήμανε πως αυτή η αποκάλυψη δεν επιτρέπει την απομάκρυνσή μου από τη συγκεκριμένη θέση, γιατί μια τέτοια απόφαση θα είναι σα να παραδέχεται στο σύζυγό μου την ενοχή του. Εκτός αυτού ένα τέτοιο αίτημα εκ μέρους μου πιστοποιεί πως όντως τρέφω συναισθήματα για εκείνον, τα οποία θέλω να καταπιέσω και να μην εκδηλωθούν. Άρχισε πάλι να μονολογεί πως δε θα κοιμάται ήρεμος μέχρι την τελευταία ημέρα της θητείας του και να αναφωνεί «Πω...πω...».

Μην αντέχοντας άλλο τον πόλεμο νεύρων, έφυγα αναστατωμένη, εκνευρισμένη και απογοητευμένη.

19. Την Πέμπτη 23-9-2021 το πρωί ο εγκαλούμενος, μόλις ήρθε στο γραφείο, με φώναξε για να μου μιλήσει. Μου είπε πως δεν κοιμήθηκε το προηγούμενο βράδυ, επειδή κατά τη χθεσινή συνομιλία μου του είχα αποκαλύψει πως όταν επέστρεψα στο σπίτι το βράδυ της Παρασκευής έκανα εμετό. Από αυτό το γεγονός κατάλαβε πως με στενοχώρησε πολύ με όσα έγιναν την Παρασκευή το βράδυ, και είπε πως ήταν λάθος του, πως ζητάει συγγνώμη, πως παρερμήνευσε το ενδιαφέρον μου για εκείνον, ρώτησε το ονοματεπώνυμο του συζύγου μου και για το χώρο εργασίας του και πρότεινε να κανονίσουμε να βγούμε για καφέ οι τρεις μας, προκειμένου να ζητήσει συγγνώμη από το Θανάση για την ταλαιπωρία που μας υπέβαλε. Είπε, επίσης, πως θα αντικατασταθώ και ότι ζητά λίγες ημέρες, προκειμένου να συγκληθεί το... και να διατεθεί η κ. Π...

για

να με αντικαταστήσει και πως είχε ήδη μιλήσει γι' αυτό σχετικά στην κ. Ζ. το προηγούμενο βράδυ. Από το σημείο αυτό και μετά μπήκα ελάχιστες φορές στο γραφείο.

20. Την Παρασκευή 24-9-2021 το πρωί προσήλθα στην Υπηρεσία αναστατωμένη περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Έτρεχαν δάκρυα χωρίς να μπορώ να τα ελέγξω και καταλάβαινα πως πλέον δεν μπορούσα να διαχειριστώ την όλη κατάσταση. Ένιωθα επιτακτική την ανάγκη να φύγω από το χώρο, όπως κι έγινε κατόπιν ενημέρωσης και σχετικής άδειας από τον Προϊστάμενό μου, ο οποίος μου βλέποντας την έντονη συναισθηματική μου φόρτιση και τα δάκρυα πρότεινε να βγούμε έξω από την Υπηρεσία για να μιλήσουμε. Παρότι βγήκαμε εκτός Υπηρεσίας, αρνήθηκα για ακόμη μία φορά να αναφέρω κάτι σχετικό και δε συζητήθηκε τίποτα.

Έκτοτε δεν άντεξα να ξαναπάω στο γραφείο και απουσιάζω συνεχώς με άδειες.

21. Μην αντέχοντας άλλο και έχοντας περάσει μία εφιαλτική εβδομάδα, από την Δευτέρα 27-9-2021 σταμάτησα να πηγαίνω, γιατί μου ήταν αδύνατον.

Όλη την εβδομάδα έκλαιγα στην υπηρεσία, περνούσα όσο περισσότερη ώρα μπορούσα στην τουαλέτα, δεν άντεχα καθόλου ούτε να μιλήσω και η ζωή μου ήταν αφόρητη. Έτσι, δεν μπορούσα άλλο πλέον και έκανα αίτηση να τεθώ σε διάθεση. Ήθελα να πάω οπουδήποτε, αρκεί να φύγω από εκεί. Ενημερώθηκα ατύπως από συναδέλφους ότι θα δεχόταν να με μετακινήσει. Έκανα καθ' υπόδειξιν τους μάλιστα συνεννόηση με τον διευθυντή του

Δ... ο οποίος απέστειλε

αίτημα στην Π... για γραμματειακή υποστήριξη. Τρεις μέρες αργότερα ο ίδιος συνάδελφος με πληροφόρησε ότι ο εγκαλούμενος δεν θα δεχόταν να με μετακινήσει, παρά μόνο σε κάποιους φορείς, στους οποίους για να διατεθώ θα έπρεπε να εκδοθεί υπουργική απόφαση. Άλλη μία παγίδα δηλαδή. Ουσιαστικά μου διαμήνυσε ότι θα με μετακινούσε, αν ήθελα, μόνο σε έναν φορέα, το Κ...

, οπότε πάλι θα τον έβλεπα κάθε μέρα. Ήξερε όμως καλά ότι εγώ δεν ήθελα να τον βλέπω ούτε να είμαι στον ίδιο χώρο με αυτόν.

Εκείνος συνέχισε τον πόλεμο νεύρων εναντίον μου, συνέχισε να καταχράται την εξουσία του, παίζοντας παιχνιδάκια με τη μετακίνησή μου, που μου είναι τόσο απαραίτητη για να ορθοποδήσω ψυχικά. Και συνέχιζε όσο ήμουν εκεί τον ψυχολογικό πόλεμο, για να με κάνει να «σπάσω» και να μη μιλήσω, να μου υποβάλει ότι δήθεν τον ήθελα και εγώ και ότι εγώ τον είχαπροκαλέσει. Είναι στα πλαίσια του «παιχνιδιού των ρόλων», όπως εκείνος με τον δικό του διαστροφικό τρόπο βλέπει τη ζωή. Επενδύει στο «σύνδρομο της Στοκχόλμης» και νομίζει ότι έτσι θα σωθεί από το μόνο που πραγματικά φοβάται, την καταγγελία. Ακόμη και σήμερα, όπως με πληροφόρησαν οι συνάδελφοι, αρνείται την μετακίνησή μου σε οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία.

22. Είμαι σε άθλια ψυχολογική κατάσταση και λίγες ημέρες μετά το συμβάν λαμβάνω ψυχιατρική υποστήριξη, ώστε να καταφέρω με κάποιον τρόπο να διαχειριστώ το αποτρόπαιο αυτό συμβάν. Ο σύζυγός μου με υποστηρίζει και, παρά το γεγονός ότι ήθελε να πάει και να εκδικηθεί ο ίδιος τον εγκαλούμενο, προσπαθεί να συγκρατηθεί και εκείνος, πράγμα ούτως ή άλλως δύσκολο, όταν βλέπει τη δική μου ψυχολογική κατάσταση.

Η ζωή μας έχει διαλυθεί, καθώς εγώ νιώθω ζωντανή νεκρή. Δεν του επιτρέπω ούτε να με αγκαλιάσει, γιατί νιώθω βρώμικη και ατιμασμένη. Κλαίω κατά διαστήματα και σε ανύποπτους χρόνους, χωρίς προφανείς λόγους. Τα παιδιά μας με βλέπουν τόσο στενοχωρημένη και αναστατώνονται και εκείνα.

Πρόκειται για μία κατάσταση που διαρκεί ήδη δύο εβδομάδες και είναι δυσβάσταχτη.ΙΙ. ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Βιασμός:

Κατά την παρ. 1 του άρθρου 336 του ΠΚ, «Όποιος με σωματική βία ή με

απειλή σοβαρού και άμεσου κινδύνου ζωής ή σωματικής ακεραιότητας εξαναγκάζει άλλον σε επιχείρηση ή ανοχή γενετήσιας πράξης τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών».

Κατά δε την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, «Γενετήσια πράξη είναι η συνουσία και οι ίσης βαρύτητας με αυτήν πράξεις».

Ο δικηγόρος της καταγγέλλουσας Θωμάς Παπαλιάγκας(φωτογραφία πάνω)μας είπε:

“Το θύμα πέρασε σε στάδιο μετατραυματικής αγχώδους διαταραχής,αμέσως μετά το στάδιο της οξείας αντίδρασης. Το θύμα βρίσκεται ήδη στην πέμπτη εβδομάδα αναρρωτικής άδειας και προσπαθεί να βρει τον εαυτό της. Ο ψυχίατρος που την παρακολουθεί συνιστά την αποφυγή στην έκθεση του παρόντος εργασιακού περιβάλλοντος, καθώς πυροδοτούνται τα συμπτώματα. Ο δράστης, διευθυντής του

θύματος, κατά προφανή κατάχρηση εξουσίας δεν της επιτρέπει να μετακινηθεί εκτός των γραφείων της Διεύθυνσης, προκειμένου να μην ξεφύγει από τον έλεγχό του. Αναγκαζόμαστε να προσφύγουμε στην Υπουργό Παιδείας, για να προστατεύσουμε το θύμα και από τη μετέπειτα συμπεριφορά του δράστη. Αυτή η κατηγορία δραστών είναι ιδιαιτέρως χειριστικοί και κατευθύνουν τα θύματά τους, επιδεικνύοντάς τους την υπεροχή και την εξουσία τους, κάνοντάς τα να χάνουν την αυτοεκτίμησή τους και δημιουργώντας τους τύψεις με την υποβολή ότι δήθεν εκείνα ευθύνονται για τις αξιόποινες πράξεις. Λειτουργούν με στόχο τη δημιουργία ενός 'συνδρόμου της Στοκχόλμης' στα θύματα. Είναι πολύ χαρακτηριστική η έκφραση του δράστη προς το θύμα ότι 'η ψυχολογία σου είναι μηδέν μπροστά στο όνομά μου'. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι οι συμπεριφορές αυτές έχουν ακόμη μεγαλύτερη ποινική και ηθική απαξία όταν παρουσιάζονται στον χώρο της εκπαίδευσης".

Η δικηγόρος Μαίρη Στραϊτούρη μας είπε ότι η πρώτη συνήθης αντίδραση γυναίκας θύματος βιασμού είναι να απωθήσει από τη μνήμη της το γεγονός και αν ο δράστης είναι από το περιβάλλον της ταυτόχρονα κατακλύζεται από συναισθήματα αυτοενοχοποίησης, ψάχνοντας να βρεί που φταίει εκείνη. Πρόσθεσε ότι τα θύματα πρέπει να ενθαρρύνονται στις καταγγελίες και οι αρχές πρέπει να ερευνούν ταχύτατα τις καταγγελίες αυτές για να μην χαθούν στοιχεία που θα αποδεικνύουν είτε την αλήθεια, είτε το αβάσιμο των καταγγελιών. Τα στατιστικά στοιχεία για τους βιασμούς και τις καταγγελίες στην Ελλάδα είναι έυγλωττα και δείχνουν μια θλιβερή πραγματικότητα.

Πηγή:

https://ntaskaspress.gr/sok-minisi-gia-biasmo-kai-leke-typou-levinski-apo-ekpaideftiko-se-anotato-kratiko-stelexos-sti-thesalia-ti-dilose-o-dikigoros-tis-thomas-papaliagkas/?fbclid=IwAR19Zko3_OK4vMjcT5vIGi3eyUX6k9T1rDFzvoKTKCeEczxiMVjPK8AJVns